

МИСТЪР СЕБАСТИЯН
И
ЧЕРНИЯТ МАГЪЛОСНИК

ДАНИЕЛ УОЛЪС

Артлайн Студиос
София, 2016

Daniel Wallace
MR. SEBASTIAN AND THE NEGRO MAGICIAN
Copyright © Daniel Wallace, 2007
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

МИСТЪР СЕБАСТИЯН И ЧЕРНИЯТ МАГЪОСНИК

2016 Артлайн Студиос

Всички права запазени.

Превод: © 2016 Боряна Даракчиева

Редактор: Мила Белчева

Художник на корицата: Ина Димитрова

Предпечат и печат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кома 1050“ № 21

мел. +359 2 411 00 02

www.artline-store.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-064-7

На децата ми: Аби, Лилиан и Хенри

2 юли 1959 г.

Скъпа моя,

Трябва да ти разкажа една история.

След като погребяхме твоя Хенри и се прибрахме у дома, аз се върнах в Алабама. Трябваше. Натам ме повлече тежестта на всичко, което не знаех. Имах възможността да говоря с някои от хората, с които Хенри е работил през последните години от живота си – последните му приятели. Виждала си ги. Те ни се сториха толкова странни навремето, нали? Как ни гледаха – сякаш бяхме пропаднали в техния свят от ръба на някакъв мрачен сън, и бяха почти онемели от мъка. Знаех обаче, че имат какво да ми кажат, и се върнах там с надеждата да поговорят с мен. И те го направиха. Оказаха се доста дружелюбни, не както човек би очаквал от хора с техните чудати професии и странности. Мисля, че тогава ти казах, че отивам по работа в Савана, лъжа, за която сега ти искам прошка. Но трябваше да науча възможно най-много за Хенри. Никога не съм спирал да мисля за него. Никога не успях да забравя изражението му в онзи последен ден. То ме следва и насън, както, сигурен съм, ще ме последва и в смъртта. Не съм сторил нищо лошо. Но тогава сякаш бях напред огромно океан в спасителна лодка, в която има място само за двама, а Хенри се носеше във водата, зовеше ме, посягаше към мен – и аз трябваше да го гледам как потъва.

Тук ти пиша всичко, което знам. Никой от нас не е очаквал да живее живота, който има, и съм сигурен, че и Хенри не е очаквал и пожелавал живот като отредения му. Разликата е, че ние бяхме късметливи, а той – не. Част от мен искаше Хенри да остане загадка завинаги, но все пак мисля, че е по-добре да узнаем всичко възможно за хората, да погледнем под кожата им, особено когато става дума за нашите близки – понякога най-загадъчни от всички. Един

8 Даниел Уолъс

ден твоят син, моят внук, може да прочете това. Струва ми се важно той да знае историята на Хенри и нашите роли в нея. Не съм направил нищо лошо, но въпреки това се надявам да ми простиш.

Джеймс

ДЪЛГА ИСТОРИЯ

20 май 1954 г.

Джеремая Мосгроув – собственик на Китайския цирк на Джеремая Мосгроув – нае Хенри Уокър преди четири години, точно в средата на двайсети век, нае го още щом той влезе в офиса му: имаше нужда от магьосник. Нямаше магьосник в шоуто повече от година, след Рупърт Кавендиш. Цялото му име беше Сър Рупърт Кавендиш и той бе много умел илюзионист – поне докато не изгуби почти всичките си пръсти в една вършачка. Задържаха го още известно време като гадател на тегло и възраст, но той винаги надценяваше хората и по двата показателя и те започнаха да го избягват. Последното, което Джеремая чу за него, беше, че е започнал работа в птицеферма, изкормвал пилета. Оттогава – нищо. А какво е един цирк без магьосник? Той дори трудно може да се нарече цирк.

Преди да стане собственик, Джеремай – огромен мъжага с косми почти по цялото тяло – беше Човека Мечка: връхчетата на пръстите му и голите скули бяха единственото доказателство, че изобщо има кожа. Но той винаги бе имал мечти и когато собственикът на цирка умря (от естествена смърт, колкото и да е странно в този свят на чудаци и чуждати случайности), Джеремай използва страховития си ръст и уменията си да убеждава, за да се възкачи на трона, където пребиваваше оттогава. Нищо не се беше променило по време на неговото владичество, освен името: макар че в цирка нямаше и един китаец, на Джеремай му харесваше как звучи – Китайският цирк.

Денят, в който Хенри се появи, офиса на Джеремай представляваше една летва, опряна на две дървени магарета, и стол. Нямаше стени и табан, беше застлан със слама и конски фъшкии и се намираще в края на полето, където щяха да разпнат шатрите. Хенри се появи сякаш от нищото. По-късно някои щяха да твърдят, че са го видели да броди сам по пътя, да изпълзява от канавка или нещо такова – история за мистериозна поява, която да пасне на мистериозното му изчезване след четири години.

– Покажи ми какво можеш – каза му Джеремай съвсем делово, но Хенри – кльоцав, изнемощял и разтреперан – не успя да направи почти нищо. Старите карти, които извади от джоба си, се разлетяха като конфети от нервните му пръсти. Накрая все пак накара една карта да се раздвижи, създаде цвете и превърна вода във вино. Но истината беше, че разполагаше единствено с великоленен външен вид: беше висок, слаб, печален – и черен. Чернокож мъж със зелени очи – негър – и точно това накара Джеремай да го наеме. Той не би подминал пазарна възможност с такъв потенциал. Защото сам по себе си един фокус-

ник е нищо, както една крава е нищо. Но негър фокусник – или да кажем, двуглава крава – е, *това* вече е нещо. По-добро дори от китайски акробат. Джеремая реши, че неспособността на Хенри да направи нещо невероятно (Хенри мислеше за това като за вид импотентност след толкова много потентни години) може всъщност да е от полза, поне пред публиката от малките южняшки градчета, където Джеремая си изкарваше хляба. Затова го нае и предсказанието му се сбъдна. Беше забавно да гледаш как един негър се проваля. Беше жизнеутвърждаващо. Ако бял фокусник се представяше като Хенри – да разпилява картите, случайно да задуши птиче под сакото си или наистина за малко да разреже жена на две (тя беше добре, след като я превързаха), – той би бил тъжна гледка и жалък пример за обикновена неспособност. Но *Хенри, Негъра Магьосник* – напълно немагичен негър магьосник – е, това беше комедия и тълпите не можеха да ѝ се наситят. Той излизаше всяка вечер пред пълна шатра.

Нощта, в която Хенри срещна тримата младежи, те не цъваха за първи път, а за трети. Беше ги виждал достатъчно често – и дочувал разговорите между тях, – за да може да ги разпознае. Те бяха Тарп, Корлис и Джейк. И тримата ненавършили още двайсет години. Тарп: злюбен, безмилостен, слаб и жилав като въже. Корлис: грамада от мускули, едър като кон, но не толкова умен. И Джейк. Тихият. Малкият брат на Тарп. Джейк не би те наранил, но и не би ти помогнал, защото се страхуваше от волята на брат си и размерите на Корлис. Всяка нощ те сядаха все по-напред и ето че тази се озоваха на първия ред. Шатрата на Хенри не беше много голяма – всички освен дебелимата дама имаха по-големи шатри от него, – но пък бе пълна до пръсване и в това имаше известно удовлетво-

рение, поне малко радост. Когато Хенри надникна зад завесата и хвърли ведро вода върху кофите със сух лед, стратегически разположени около сцената и невидими за зрителите, той хранеше илюзия за успех, което в настоящото му състояние беше нещо нормално. Илюзията бе неговият живот.

Шоуто започна. Килим от гимна мъгла, озарявана от три прожектора, вързани на въжета за дървени летви, оповести появата му.

А представлението му беше пародия на понятието за магическо шоу. Той бе издокаран с изискан черен фрак, бяла риза, папийонка и голям цилиндър – изобщо всичко. Дори само това породи кикот. Но Джеремая бе настояял.

– Остани в ролята – каза той. – Дори да не можеш да я играеш.

За забавлението допринесе и изражението на Хенри. Той беше абсолютно сериозен. Не се усмихна нито веднъж на публиката, когато излезе на сцената. Усмивките щяха да се появят после. Изтупан и същински хубавец като всеки друг, черен или бял, той ги държеше в ръцете си дори само с външния си вид. Имаше осанка. Висок, с широки рамене и прави като кокили крака. Слабо лице, толкова слабо, че се виждаше как е сглобено: високи скули, силна брадичка и широко чело. Дълъг остър нос. Ала именно очите хипнотизираха. Те бяха с формата на бадеми, но зелени, смарагдовозелени. Всяка нощ Хенри се надяваше силите му да се завърнат. Макар че никога нищо не се случваше в миговете преди да излезе на сцената – нямаше усещане за възраждане, нито откровение, накратко, никаква магия, – той искаше да е готов за нея, когато и ако се появи. Искане да изглежда *подобаващо*. И така изглеждаше, поне в моментите точно преди представлението, обзет от силна надежда, колкото и безпричинна да беше тя.

Това беше спомен, но от най-силните – споменът за времето, когато бе по-могъщ, отколкото някой би могъл да си представи. Тези дни вече бяха далеч, в съвсем друг живот. Но споменът беше в очите му, в безстрашието на изражението му и в самата му поза. Той просто беше горд. И това също много забавляваше зрителите.

Забавляваше ги и ги вбесяваше – особено Корлис и Тарп. Хенри ясно виждаше това на лицата им, в позите и поведението им. Предната вечер, когато той излезе на сцената, Тарп се изплю на покритата със слама земя, а Корлис го гледеше кръвнишки. Джейк, третият, отметна косата от очите си – дългите редки кафяви кичури ги покриваха като було – и опита да се усмихне. Макар че и тримата бяха вече почти мъже, лицето на Джейк все още бе способно да изрази удивление, като лицето на малко момче. Той сякаш споделяше с Хенри – дори в тази трета нощ, след предишните два провала – очакването, че ще се случи нещо хубаво и всички ще се насладят на истинска магия. За Хенри беше трудно да гледа нарастващото разочарование на Джейк, което посипваше сол в раната на неговото собствено разочарование.

Докато и последните зрители влизаха в шатрата тази нощ, Хенри чуваше как Джейк Джейк Викача повтаря ежедневния рефрен, който, макар и идентичен всеки път, успяваше да зареди с енергията на проповедник: *...и то не какъв да е магьосник, дами и господа. Приличам ли ви на човек, който ще поиска от вас да похарчите спечелените с пот на челото пари за някакъв си обикновен магьосник, за банален спектакъл на някакъв нещастник, който вади зайци от шапката си или реже красавица на две, или тък кара жена ви да изчезне завинаги – макар че той го може, сър, да, ако пожелаете – а виждам, че желаете. Не! Не бих поискал от вас да губите време за такава жалка комедия.*

Защото онава, което ви чака в тази стара и почти разпаднала се шатра, е нещо много, много повече. Това е човек, който се е срещал със самия дявол – самия дявол! – и се е завърнал с най-мрачните тайни на Луцифер, тайни, които ще разнищят самата ви душа. Но той ще ви ги покаже, няма да ви ги разкаже. И точно в това е магията.

Хенри и Джей Джей бяха приятели.

Онази нощ Тарп и останалите отказаха да платят. Хенри ги чу как спорят с Джей Джей на входа. Тарп каза: „Вече го видяхме два пъти. Пълен боклук, за бога!“. А Джей Джей отвърна: „Това ми напомня за онази жена, която се оплакала от скъпо ястие: „Не само че е ужасно на вкус, но и порцията е малка“. Но Джей Джей ги пусна, както би ги пуснал всеки. Корлис можеше да го удуши само с една ръка.

И така, представлението започна. Хенри сякаш се плъзгаше до колене нагазил в мъглата и спря в края на сцената, за да поздравя публиката. После заговори, а дълбокият му глас бе наситен с меланхолията на човек, който вече знае, че ще се провали само както той може: грандиозно.

– Добре дошли, приятели. Аз съм Хенри Уокър, Негъра Магьосник. Но магията, на която ще станете свидетели тази вечер, не е моя. И сам не мога да ви кажа как се получават тези смайващи фокуси.

– Отчайващи – извика Тарп. – Бог ми е свидетел, отчайващи са.

Хенри го погледна за миг.

– Черната магия – продължи той – е черна по много причини и в много отношения. Само дяволът знае откъде извира тя, защото всичко това идва от него.

– Тук си прав – извика пак Тарп.

– *Забравете предубежденията* – продължи Хенри. Усецаше, че повечето зрители гледат Тарп, а не него. –

И ако за вас светът е място, където може да съществува магия, то тази нощ ще видите магия във вашия свят.

– Малко вероятно – обади се Тарп.

Той, разбира се, беше прав. От самото начало представлението тръгна възможно най-вяло. Ръцете на Хенри трепереха, когато извади първото тестве карти, изпусна ги и те се разпиляха в краката му. Той бързо клекна да ги събере, като непохватно ги пречупваше и изглаждаше. Публиката вече започваше да се изнервя. *Колко зле може да е? – чудеха се те. – В какво още може да се провали? И вместо магия видяха точно онова, което бяха дошли да научат – че колкото и ниско да са паднали по стълбата на живота, колкото и нещастни да са сега или може да станат в бъдеще, винаги ще има някой, който виси точно под тях и неговото име ще е Хенри Уокър.*

И все пак той събираше картите някак отрувисито. Сякаш никога не ги е изпускал. Усмихна се широко на публиката със съвършените си бели зъби, с блеснали очи, и усмивката му им доказа, че самоувереността му изобщо не е разклатена. Дори не се беше пропукала. Това можеше да се случи с всеки и може би – кой знае? – беше очарователна и приятна имитация на непохватност: *Защото, макар че след миг ще ви смая с невиджана магия, аз всъщност не съм по-различен от вас. Правя грешки като всеки друг – и аз съм несъвършен, като теб и теб, и теб...*

Но тази нощ действаха и други сили. Обикновено публиката му се състоеше от прости хорица, дошли да се позабавляват. Тук, в малката шатра настрелана наизра, изпълнен с чудаци, изроди и всякаква човешка утайка, кой не би харесал един неспособен на магия негър? Повечето го харесваха. Обичаха го, както биха обичали трикрако куче, макар че се намираха в Север-

на Алабама, недалеч от мястото, където в нечия гениална глава се беше пръкнала идеята за Ку-клукс-клан. Хората тук гледаха по-различно на нещата. *Не, той няма да е добре дошъл у дома и ако погледне дъщеря ми, ще трябва да го убия. Но може да ми показва фокуси, разбира се. В това няма проблем.* Този нощ обаче Хенри усещаше как шатрата се дави от истинска омраза и от онзи страховит глас, който не може да бъде утолен с нищо друго, освен с онова, за което ламти.

Корлис се прокашля, когато Хенри сръчно разпери картите. Тарп се засмя. Джейк само тъжно поклати глава. И когато Хенри ги стрелна с поглед, животът се оттече от лицето му.

Тарп държеше една от картите му.

– Търсиш ли нещо?

Хенри се насили да се усмихне.

– Да – протегна ръка. – Благодаря.

Посегна към картата и точно преди да я хване, Тарп я дръпна обратно.

– Картата, моля – настоя Хенри.

– Ще ти я дам.

– Благодаря.

– Но първо – рече Тарп и замълча, наслаждавайки се на объркването му, – първо ще ми кажеш каква е. Не би трябвало да е трудно за човек с твоите... – запъна се на думата и сръчка Джейк.

– ...удивителни способности – каза тихо Джейк.

– Да, точно тъй. За човек с такива удивителни способности.

– Какво искаш? – попита Хенри. – Искаш да позная карта? Тази, която държиш до гърдите си?

– Точно така.

Хората се засмяха. Но всички гледаха Хенри и неговото унижение, защото никои и за миг не си помисли, че това е част от програмата. Всички много добре

разбираха какво става, а положението се влошаваше с невероятна бързина. Тарп притисна картата към гърдите си и се втренчи в Хенри с блеснали очи, предизвиквайки го да отгатне или просто да му я вземе. А това беше съвсем реална възможност, защото Хенри се приближи на няколко крачки от него.

– Имам чудесна памет – каза той. – Видя ли нещо, веднага го запомням. Например вас, сър – посочи той един фермер на третия ред, – в лявата подметка имате дупка, запушена с парче от царевичен кочан. – Селянинът сведе очи и всички ахнаха. – А вие, госпожице – рече той на едно младо момиче точно зад селянина. – Трябва да махнете етикета от роклята си. Пет долара са наистина добра цена за такава хубава греха, но не е нужно всички да го знаят. – Младата гама се изчерви много смутена. После Хенри се обърна към Тарп: – Така че, разбира се, помня всяка карта в моето тесне. Мога да ги погледна само за миг и да ти кажа коя липсва.

Помълча малко, за да може Тарп да смели чутото.

– Но това ще е твърде лесно. Тъй като ти знаеш коя е картата и всъщност сега не можеш да мислиш за *нищо* друго, ще е по-впечатляващо, но съвсем просто за мен да прочета мислите ти.

Хенри затвори очи и си пое дълбоко дъх. На лицето му се изписа объркване.

– Аз... не мога да го открия. Мозъка ти. Къде го държиш? О, ето го. Толкова е мъничък, че не го видях от първия път!

Каза това тихо и закачливо, но на публиката ѝ хареса и избухна в смях. Дори Джейк се засмя. Но не и Тарп и Корлис.

Хенри махна магьоснически във въздуха.

– О, вече виждам картата... Да, сега е по-близко и по-ясна, да, виждам я, сякаш излиза от мъгла и ми се представя...